

G. C. KELMS

Arya

și

Leaganul Visurilor

Arya

and

the Swing of Dreams

Cu ilustrațiile autorului

Traducere: Olivia Orha

smari
PUBLISHING

— Este răzbunarea lui Vârtej, spuse Arya încet, întinzându-i câteva fructe de pădure cu miere. A spus să ne oprim din căutare... vrea să pună stăpânire pe regat, se pare...

— Niciodată nu trebuie să se întâmple asta, se aprinse Flăcăruie cu mustăcioara mânjită de miere zbârlită și cu ochii scânteind... trebuie să luptăm – Adiere este de negăsit și asta nu e bine deloc... sigur diabolicul său frate, Vârtej, i-a pus la cale ceva necurat... nu m-ar mira să fi fost zăvorâtă în cel mai îngrozitor loc din regat: Temnița Umbrelor!

— Ăăă, există așa ceva? șopti Arya cu vocea stinsă.

— Da, iar frații tăi sunt tot acolo, așa mi-a spus azi Copilul Ploii, care și-a ținut promisiunea: iată, ne-a adus licoarea de trandafiri, zise el triumfător de parcă întreaga leac s-ar fi găsit în sticluța rubinie cât o alună, pe care o puse cu grijă în palma Aryei.

— Asta înseamnă că avem deja două părți din leacul prețios, pentru că și eu am făcut rost de cenușă de vise, spuse Arya arătându-i lui Flăcăruie o grămăjoară de pulbere cenușie pe fundul unei casete mici, de lemn. Dar, mai întâi de toate, trebuie să-i salvăm pe frații mei și pe Adiere din temnița blestemată... se pare că Vârtej l-a trădat și pe Harold și vrea acum domina doar pentru el. Nu mai e timp, trebuie să facem ceva neîntârziat, altfel totul este pierdut!

— Asta nu se poate, nimeni dintre cei care au intrat nu a mai ieșit, pentru că acolo se uită totul, este un loc al nimicului și al rătăcirii fără sfârșit, este pedeapsa cea mai cruntă care se poate da unui slujitor din regat, toți cei ajunși acolo devin niște umbre, fără să mai știe cine sunt și de unde au venit... brrr, se scutură el înspăimântat de propriile vorbe... Pe coada mea de vulpe, că așa este!

— Trebuie să fie o cale de scăpare, Flăcăruie, trebuie să fie... strigă Arya cu deznădejde, și mâine dimineată o vom găsi, adăugă ea ștergându-și pe furiș o lacrimă.

“It is Swirlwind’s revenge”, Arya said in a low voice, offering him some forest fruit and honey. “He told me to stop looking... It seems that he wants to take charge of the kingdom...”

“This should never happen”, Flicker started, his whiskers dishevelled and smutted by honey and his eyes sparkling... “We must fight. Breeze is nowhere and this is no good. For sure, her evil brother, Swirlwind, plotted something bad. I wouldn’t be surprised for her to be locked in the most dreadful place in the kingdom: the Dungeon of Shadows!”

“Ah, is there such a thing?” Arya whispered with a subdued voice.

“Yes, and your brothers are there too. The Child of Rain told me so today. He also kept his promise: here, he brought us the rose potion”, he said victoriously as if the whole cure was found in the nut-sized ruby bottle, which he carefully placed in Arya’s palm.

“This means that we already have two parts from the precious cure, because I have got the ash of dreams”, Arya said showing Flicker a small mass of grey powder at the bottom of a small wooden box. “But, first of all, we must save my brothers and Breeze from the damned dungeon... It seems that Swirlwind has betrayed Harold too and now wants the throne for himself. There is no time, we have to do something at once or else everything is lost!”

“This is not possible, nobody who has gone there has ever escaped, because there everything is forgotten, it is a place of nothingness and endless wander, it is the worst punishment that could be thrust upon a subject from the kingdom. All the people who get there become shadows, forgetting who they are and where they come from... Brir”, he shook himself frightened at his own words... “On my fox tail that this is true!”

“There has to be a way to escape, Flicker, there has to be...” Arya shouted hopelessly, “and we shall find it tomorrow morning”, she added wiping a tear quickly.

